

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 562/2013-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 12. novembra 2013 predbežne prerokoval sťažnosť R. A., toho času vo väzbe, zastúpeného advokátom JUDr. M. D., R., vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3, čl. 48 ods. 2 a čl. 49 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Okresného súdu Dunajská Streda sp. zn. 1 T 102/2011 z 11. júla 2012, uznesením Krajského súdu v Trnave sp. zn. 6 To 9/213 zo 14. marca 2013 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Tdo 39/2013 zo 6. augusta 2013 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť R. A. o d m i e t a pre neplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 17. októbra 2013 doručená sťažnosť R. A. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3, čl. 48 ods. 2 a čl. 49 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Okresného súdu Dunajská Streda (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 1 T 102/2011 z 11. júla.2012, uznesením Krajského súdu v

Trnave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 6 To 9/213 zo 14. marca 2013 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 2 Tdo 39/2013 zo 6. augusta 2013 (ďalej aj „napadnuté rozhodnutia“).

Sťažovateľ v sťažnosti uviedol: „Rozsudkom Okresného súdu v Dunajskej Strede sp. zn. 1 T 102/2011 z 11. 07. 2012 som bol uznaný vinným zo zločinu podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 3 písm. a/Tr. zák. na tom skutkovom základe, že... v presne nezistenom období od 27. augusta 2008 do 02. septembra 2009 v D. ako kupujúci nehnuteľnosti- rodinného domu..., uviedol do omylu L. C. a jeho manželku M. C. ako predávajúcich uvedenej nehnuteľnosti tak, že dňa 27. 08. 2008 predložil predávajúcim k podpísaniu Kúpnu zmluvu obsahujúcu kúpnu cenu v dohodnutej výške 3.100.000,- Sk... následne vymenil druhú stranu už podpísanej a zviazanej kúpnej zmluvy a založil do zmluvy náhradnú stranu s pozmenenou kúpnu cenou vo výške 2.100.000,- Sk... kúpnu zmluvu s takto pozmeneným obsahom predložil Správe katastra v D., kde bol uskutočnený prevod vlastníckeho práva k uvedenej nehnuteľnosti, pričom predávajúcim zaplatil len časť dohodnutej kúpnej ceny vo výške 2.000.000,- Sk..., čím poškodeným spôsobil škodu vo výške 1.100.000,- Sk...

Za to mi podľa § 221 odsek 3 Tr. zákona... uložil nepodmienečný trest odňatia slobody v trvaní 3... roky...

Podľa § 287 odsek 1 Tr. por. som bol súčasne zaviazaný nahradiť škodu pre poškodenú M. C. vo výške 36.513,31 €.

Proti tomuto rozsudku som prostredníctvom obhajkyne podal odvolanie čo do viny a trestu, ktoré Krajský súd.. uznesením sp. zn. 6 To 9/2013-190 zo 14. 03. 2013 podľa § 319 Tr. po. zamietol.

Dovolanie, ktoré som proti uzneseniu Krajského súdu... sp. zn. 6 To 9/2013-190 zo 14. 03. 2013 podal, najvyšší súd... uznesením sp. zn. 2 Tdo 39/2013 zo 06. 08. 2013 odmietol...“.

Sťažovateľ v sťažnosti ďalej cituje ustanovenia § 2 ods. 7, 9, 10 a 11, § 34 ods. 1 a 2, § 44 ods. 2, § 274 ods. 2 a § 275 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) a tiež čl. 1 ods. 1, čl. 46 ods. 1 až 4, čl. 47 ods. 1 až 4, čl. 48 ods. 2 a čl. 49 ústavy a čl. 127 ods. 1 až 4 ústavy a čl. 6 ods. 1 až 3 dohovoru a uvádza: «uznesením Najvyššieho súdu... sp. zn. 2 Tdo 39/2013 zo 06. 08. 2013,

je mu predchádzajúcim uznesením Krajského súdu v Trnave sp. zn. 6 To 9/2013 zo 14. 03. 2013 a rozsudkom Okresného súdu v Dunajskej Strede sp. zn. 1 T 102/2011 z 11. 07. 2012 ako aj konaním, ktoré im predchádzalo boli porušené moje základné práva a slobody, najmä základné právo na spravodlivý proces a spravodlivé súdne konanie a rozhodnutie...

Súdy rozhodujúce v mojej trestnej veci sa týmto základným ústavným princípmi neriadili.

Všeobecne súdy moju žiadosť prednesenú v rámci záverečnej reči na Okresnom súde v Dunajskej Strede, resp. posledného slova, neskôr obsahovo premietnutú do odvolania i dovolania na doplnenie dokazovania neakceptovali, ale ani zabezpečené dôkazy v zmysle zásad uvedených v § 2 ods. 10 Tr. por. nevyhodnotili a tak zásadným spôsobom zasiahli nielen do môjho práva na obhajobu a znemožnili jej účinné presadenie v rámci meritórneho rozhodnutia vo veci, ale mi tým upreli aj Ústavou SR a Dohovorom zaručené právo na spravodlivý proces a rozhodnutie, ale tiež v rámci kontradiktórnosti procesu právo na rovnosť strán. Takéto znemožnenie mojej obhajoby, práva na spravodlivé rozhodnutie a uplatnenie rovnosti „strán“ nastalo tým, súdy odmietli akceptovať dôkazy jednoznačne vyznievajúce v môj prospech, bez zjavného dôvodu však odmietli akceptovať a vykonať mnou navrhované dôkazy a napriek ich reálnej potrebe a objektívnosti zvýraznili dôkazy, ktoré v celom súhrne dôkazov /najmä tých ktoré by v prípade akceptovania návrhu na vykonanie ďalších dôkazov jednoznačne mohli potvrdiť moju obhajobu/ nemôžu dávať základ pre uznanie viny...

Som presvedčený, že pokiaľ súdy neakceptovali môj návrh z 13. 06. 2011 a z 11. 07. 2012 na doplnenie dokazovania t. j. aby boli zabezpečené všetky exempláre vyhotovených kúpnych zmlúv /malo sa jednať o 7 exemplárov/ a tieto boli dané všetky na znalecké skúmanie, vyššie uvedené právo a zásady boli porušené...

Je nepochybné, že ešte pred odovzdaním uvedených 3 exemplárov zmlúv na znalecké dokazovanie, s týmito mohli dôjsť do kontaktu aj iné osoby /vrátane poškodených/ než len odsúdený a teda sa nedá vylúčiť zásah do ich originality aj niekým iným než odsúdeným. Práve z tohto dôvodu mali súdy akceptovať môj návrh na zabezpečenie všetkých 7-ich exemplárov zmlúv...

Akceptácia tohto návrhu má však reálny základ aj vo výpovediach zamestnankýň matriky, ktoré dokazovali, že podpisy poškodených boli overené na 7-ich exemplároch kúpnej zmluvy, ale tiež vo výpovedi svedkyne Jolany Horváthovej, ktorej bola na

pojednávani predložená kúpna zmluva zo strany odsúdeného a o ktorej sa vyjadrila, že viazanie na nej je správne. Keď jej však bola predložená kúpna zmluva zo strany poškodených konštatovala podozrenie z manipulácie so šnúrkou na zmluve.

Z uvedeného je zrejmé, že všetky vyhotovenia kúpnej zmluvy nie sú rovnaké, pričom zmluva, ktorú mám ja k dispozícii mi bola vrátená zo Správy katastra a je úplne rovnaká a neporušená ako exemplár uložený na Okresnom súde v Dunajskej Strede v spise sp. zn. 4 C 103/2008.

Ak by obsahovo zhodné zmluvy v časti svojich exemplárov vykazovali zásahy do viazania a v časti svojich exemplárov by takého zásahy nevykazovali, došlo by z hľadiska vierohodnosti tvrdení poškodených k zásadnému posunu v ich neprospech a k potvrdeniu mojej obhajoby tak ako v ich logických súvislostiach podrobne vyhodnocujem v odvolaní podaného proti rozsudku Okresného súdu v Dunajskej Strede sp. zn. 1 T 102/2012 z 11. 07. 2012.»

Sťažovateľ na základe uvedeného navrhuje, aby ústavný súd vydal tento nález:

„1) základné práva sťažovateľov R. A. podľa čl. 46 ods. 1, § 47 ods. 3, § 48 ods. 2, 49 Ústavy SR a podľa čl. 6 Dohovoru... boli Rozsudkom Okresného súdu v Dunajskej Strede sp. zn. 1 T 102/2011 z 11. 07. 2012, uznesením Krajského súdu v Trnave sp. zn. 6 To 9/213 zo 14. 03. 2013 a nadväzujúcim uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Tdo 39/2013 zo 06. 08. 2013 porušené.

2.) Zrušujú sa uznesenie Krajského súdu v Trnave sp. zn. 6 To 9/2013 zo 14. 03. 2013 a naň nadväzujúce uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2 Tdo 39/2013 zo 06. 08. 2013 a vec sa vracia Krajskému súdu v Trnave, aby o nej znovu konal a rozhodol...“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje ústavný súd o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) sťažnosť predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti účastníkov konania. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúmal, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene, môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Ústavný súd má v ústave a v zákone o ústavnom súde presne definované právomoci, uplatnenie ktorých je viazané na splnenie viacerých formálnych aj vecných náležitostí návrhu na začatie konania (čl. 127 ods. 1 ústavy, § 20 a § 49 a nasledujúcich zákona o ústavnom súde). Inak povedané, každý návrh bez výnimky musí spĺňať všeobecné náležitosti. Všeobecné náležitosti sa týkajú formy a obsahu návrhu.

Uvedené osobitne platí v prípadoch, v ktorých sú osoby požadujúce ochranu svojich základných práv a slobôd zastúpené kvalifikovaným právnym zástupcom, advokátom.

Ústavný súd v prvom rade konštatuje, že odôvodnenie predloženej sťažnosti neobsahuje čo i len jedinú dostatočne konkrétnu ústavnoprávne relevantnú námietku, ktorá by mala svedčiť v prospech záveru o porušení niektorého z označeného základného práva podľa ústavy a práva podľa dohovoru a na ktorých ochranu je ústavný súd podľa čl. 127 ods. 1 ústavy povolaný.

Podľa § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania sa ústavnému súdu podáva písomne. Návrh musí obsahovať, akej veci sa týka, kto ho podáva, prípadne proti komu návrh smeruje, akého rozhodnutia sa navrhovateľ domáha, odôvodnenie návrhu a navrhované dôkazy.

Sťažovateľ v sťažnosti namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ale v odôvodnení riadne neodôvodnil a priamo nekonkretizoval, v čom vidí porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 ústavy a tiež práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutými rozhodnutiami.

V posudzovanom prípade je obsah sťažnosti založený iba na tom, že všeobecne súdy jeho žiadosť „*prednesenú v rámci záverečnej reči na Okresnom súde v Dunajskej Strede... neskôr obsahovo premietnutú do odvolania i dovolania na doplnenie dokazovania neakceptovali..., a tak zásadným spôsobom zasiahli nielen do môjho práva na obhajobu..., ale mi tým upreli... právo na spravodlivý proces a rozhodnutie, ale tiež v rámci kontradiktórnosti procesu právo na rovnosť strán...*

Som presvedčený, že pokiaľ súdy neakceptovali môj návrh z 13.06.2011 a z 11.07.2012 na doplnenie dokazovania t. j. aby boli zabezpečené všetky exempláre vyhotovených kúpnych zmlúv /malo sa jednať o 7 exemplárov/ a tieto boli dané všetky na znalecké skúmanie, vyššie uvedené právo a zásady boli porušené... “.

Takéto odôvodnenie nie je spôsobilé na ústavnoprávny prieskum a sťažnosť neobsahuje náležitosti požadované § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde napriek tomu, že je sťažovateľ zastúpený kvalifikovaným odborníkom spôsobilým na jej riadne odôvodnenie.

Takisto ani namietané porušenie jeho „základného práva podľa čl. 49 ústavy“ nie je namieste, keďže samotný článok ústavy neobsahuje základné právo alebo slobodu, ale vyjadruje iba jeden z princípov právneho štátu, požiadavku zákonnosti v trestnom práve a vymedzuje podmienky trestnej zodpovednosti a požiadavku presného zákonného vymedzenia druhu a intenzity trestných sankcií.

Pretože predmetná sťažnosť v predloženej podobe neobsahuje relevantné odôvodnenie (podstatnú náležitosť vyžadovanú § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde) ako východiskový rámec sťažnosti obsahovo korešpondujúce s návrhom na rozhodnutie vo veci samej, ústavný súd sťažnosť odmietol pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí (obdobne. III. ÚS 604/08, III. ÚS 210/2010 a sp. zn. III. ÚS 238/2013) bez toho, aby

preskúmal namietané rozhodnutia všeobecných súdov, ktoré sťažovateľ riadne k sťažnosti navyše ani nepripojil, čo bola tiež jeho povinnosť (§ 50 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Nad rámec uvedeného ústavný súd tiež zdôrazňuje, že takýto rozsah nedostatkov zákonom predpísaných náležitostí, aký vyplýva z podania sťažovateľa, nie je povinný odstrániť z úradnej povinnosti. Na taký postup slúži inštitút povinného právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom a publikovaná judikatúra, z ktorej jednoznačne vyplýva, ako ústavný súd posudzuje nedostatok zákonom predpísaných náležitostí podaní účastníkov konania (napr. III. ÚS 357/2010, I. ÚS 594/2012 a iné). V tejto súvislosti ústavný súd už vo svojom uznesení sp. zn. II. ÚS 117/05 z 11. mája 2005 uviedol: „Podľa § 18 ods. 2 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov advokát je povinný dôsledne využívať všetky právne prostriedky, a takto chrániť a presadzovať práva a záujmy klienta. Tieto povinnosti advokáta vylučujú, aby ústavný súd nahradzoval úkony právnej služby, ktoré je povinný vykonať advokát tak, aby také úkony boli objektívne spôsobilé vyvolať nielen začatie konania, ale aj prijatie sťažnosti na ďalšie konanie, ak sú na to splnené zákonom ustanovené predpoklady...“ (napr. II. ÚS 117/05, III. ÚS 236/07, III. ÚS 334/09).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. novembra 2013